Я змарнував життя, шукаючи опори
для свого "его". Загнуздав у шори
огром бажань і лакомств до привілля,
до пристрастей, шаленства й божевілля.
Я, наркоман і честі й благородства,
жадав зневаги лінощами й неробству.
Я — Дон Кіхот у ницім сьогоденні,
полов від бур'яну грядки його буденні
щодень, щоніч. Шукав вірші на вишнях,
щоби на небесах почув мене Всевишній.
І — посивів, як дим, в трудах Сізіфа.
Оце і вся моя платня і втіха.
Тепер стою біля могили мами
І ранами глаголю — не устами,
бо вже мовчать. Печать на них упала.
Печаль утоми. Може, на Купала,
коли і ніч згоряє у коханні,
розкриються й промовлять щось жадане.
Вішеград